

[Jens Thoft]

handler om – og efter min mening: udelukkende.

Så ved jeg godt, at man siger: Jamen domstolene kan i hvert fald i et vist omfang tilside-sætte dispositioner. Men begrundelserne for domstolenes afgørelser har jo altid været meget uklare og altid konkret begrundet. En omgængelsesklausul er derfor indlysende nødvendig, hvis vi skal skabe en vis retssikkerhed på området.

Jeg tror, det er en illusion at tro, at vi som folketingsmedlemmer kan nå frem til et skudsikkert system. Jeg vil gerne citere Ugeskrift for Retsvæsen, 1910. Det var generaldirektør Rubin, der dengang skrev, at »det er en illusion at tro, at skattelovene overhovedet nogen sinde kan gøres så klare og præcise og så altfavnende, at omgængelser ikke vil kunne forekomme«. Det var i 1910. Siden har verden udviklet sig, og vi har et meget dynamisk, meget kreativt erhvervsliv, som udvikler sig meget hurtigt, og hver gang vi kommer og stopper en prop i et af hullerne, så er der skabt fem nye. Og så tager det igen 3 år, før Folketinget tager sig sammen til at stoppe hullerne, nemlig når huller er blevet så stort, at det når frokostpressen. Ikke et sekund før sker der noget, og i mellemtiden har alle slamberterne været skattefrie.

Jeg synes derfor, man bliver nødt til at tage stilling til dette retssikkerhedsspørgsmål. Er det de kreative velhaveres retssikkerhed, vi vil gavne, eller er det almindelige skatteydere, som tjener deres penge, og som betaler deres skat – ikke altid med glæde, de skal jo betale den i kontanter, desværre – vi vil gavne? Jeg tror, vi ville få lavere trækprocenter, hvis ikke vi skulle betale de andres skat.

Og som sagt til fru Elisabeth Arnold: Jeg vil gerne være med til og vil gerne støtte, at forudsætningen for, at en afgørelse, hvor omgængelsesklausulen tages i anvendelse, kan stå fast, er, at enten lovgiver Folketinget umiddelbart efterfølgende, eller også domstolsprøves den inden for en ganske kort frist. Det vil jeg gerne være med til, hvis det kan løse fru Elisabeth Arnolds problemer. Det her er jo først og fremmest en værnregel, lad os nu erkende det. Havde vi denne lovgivning, ville en lang, lang, lang, lang række af de arrangementer, vi ser, aldrig nogen sinde have set dagens lys.

Jeg vil derfor gerne gøre et forsøg på dog at skaffe en vis enighed om dette spørgsmål, for

jeg synes, det er et problem. Det ville det også blive, selv om vi fik lavet den skattereform, vi diskuterede tidligere på dagen; vi ville ikke kunne hamle op med alle de mange kreative; det kan vi lige så godt erkende. Derfor må vi tage stilling til, om vi vil acceptere hul på hul i vores lovgivning, eller vi vil prøve lidt mere generelt at stoppe en klods i.

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold: Kunne de to løsningsmodeller, jeg har skitseret, ikke løse nogle af de retssikkerhedsproblemer, fru Elisabeth Arnold føler at der er, og har fru Elisabeth Arnold ingen problemer med almindelige menneskers skatteretssikkerhed?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Indledningsvis vil jeg godt sige, at efter min opfattelse hører personlig forargelse hjemme i Kirkeministeriet og ikke i skattelovgivningen.

Selvfølgelig er der et problem. Jeg synes også, det er træls, når vi bliver præsenteret for kreative spekulanter, som kan spekulere i, at vi har et mobilt pengesystem eller et mobilt værdisystem, som gør, at man kan flytte rundt på værdierne i hele verden bare ved at sidde hjemme ved sin computer og trykke på en knap. Men det kunne lovgivningen i 1910 altså ikke gøre ret meget ved.

Det er et problem, men jeg mener stadig væk, at der også skal være et fundamentalt retssikkerhedskrav om, at loven skal være klar. Det kan godt være, at SF har ret i at sige, at hvis vi havde haft denne generelle omgængelsesklausul, så havde vi ikke haft nogen fiduser. Nej, men jeg kan love hr. Jens Thoft for, at vi havde haft mange retssager, ganske mange retssager, og de havde været i årevis; vi havde måttet vente meget længe på afgørelserne. Så jeg er såmænd ikke sikker på, at retssikkerhedstilstanden havde haft det spor bedre.

Så vil jeg godt lige til sidst spørge hr. Jens Thoft om den interessante beretning, han refererede til, hvor Det Radikale Venstre var en del af et flertal, som anbefalede en omgængelsesklausul. Den stammer, så vidt jeg husker, fra et tidspunkt, hvor de tre partier også havde flertal tilsammen, men jeg vil gerne spørge, hvorfor det ikke blev gennemført.

(Kort bemærkning).